

му нѣмаше разкаяние и духътъ му се не смущаваше, когато имъ наливаше да пиятъ, и се силѣше да ги забавява съ шеговити думи.

Презъ това време измаменитѣ пирувачи се бѣха прѣснали по селото, та престѣпната смѣлостъ на Амиана дигна почуда и укоръ. И внезапно, безъ да се разбере, отде бѣ даденъ знакътъ, една шайка отъ люде, въоръжени съ камъни и сопи, трѣгнаха къмъ дома му, за да накажатъ богохулеца. Ала въ мига, когато забеляза вратата му и дигнаха пестници, колѣнетѣ имъ се подгънаха и оржието имъ падна.

Подпрѣнъ на блѣскавъ мечъ, единъ херувимъ съ бѣли крила стоеше предъ прага на човѣка, който празнуваше Пасхата споредъ духа Христовъ.

Фландрень

Христосъ гали децата

ЗЛАТНО СЪРДЦЕ

приказка отъ *Емилъ Кораловъ*

Единъ царъ много обичалъ да воюва. Не се минавало година да не нападне нѣкого отъ съседитѣ си. Много пѣти младата му жена казвала:

— Милий, не ти прилича кръвь да проливашъ. Ти си тѣй добъръ! Защо искашъ на всѣкъде да показвашъ силата си? Малко ли ти е това, че си най-добриятъ конникъ, че летишъ като вѣтръръ и всички съседни царе се боятъ отъ тебе и те почитатъ?

Но младиятъ царъ не слушалъ жена си. Презъ една нощъ, когато заминалъ на бой съ войскитѣ си, излѣзла буря. Завилъ страшенъ вѣтръръ, горитѣ стенѣли, рѣкитѣ заливали брѣговетѣ и равнинитѣ. Като кръвавъ пламъкъ горѣлъ месецътъ. Презъ тая нощъ младиятъ царъ изчезналъ. Всички негови войници се върнали, само него нѣмало. Царскитѣ велможи изпратили да го търсятъ, но не могли да го намѣрятъ. День и нощъ чакала царицата, но младиятъ царъ се не върналъ.

Една нощъ тя се преоблѣкла като бедно момиче и трѣгнала да търси любимия си мжжъ. Дълго обикаляла по прашни пѣтища, гори и полета. Отъ младия царъ нѣмало и следа. На едно мѣсто, край пѣтя, намѣрила една стара жена. Тя била слѣпа, съ бѣли коси; лежела и охкала.

— Какво ти е, бабо? — попитала царицата.

— Лошо, дѣще, останахъ безъ сили и не мога да си ида до колибата.

Навела се царицата, помогнала на бабата да стане и, като я прикрепяла, завела я до колибата ѝ.

— Благодаря ти, дѣще! Златно сърдце имашъ ти, — рекла бабата. — Ще ти дамъ единъ подаръкъ.

И тя плеснала три пѣти съ рѣце. Като изъ подъ земята се явили единъ бѣлъ конь и единъ бѣлъ гълъбъ.

— Ето подаръкътъ, дѣще. Неуморимъ е тоя конь: кждето искашъ, можешъ да отидешъ съ него, а отъ гълъба всичко можешъ да узнаешъ. Като мръкне, пусти го, чакай една нощъ, а въ зори плесни три пѣти съ рѣце. Той ще се върне и всичко ще ти каже. Но щомъ узнаешъ всичко, убий гълъба! Инакъ зло ще те сполети.

Царицата възседнала бѣлия конь, бѣлиятъ гълъбъ кацналъ на рамото ѝ и трѣгнали на пѣтъ. Когато се мръкнало, царицата казала на гълъба:

— Иди, та узнай, кжде е моятъ мжжъ!

Размахалъ гълъбътъ крила и изчезналъ. Цѣла нощъ чакала царицата. Повѣлъ утрениятъ вѣтръръ, бледа свѣтлина потрепнала на изтокъ. Плеснала царицата